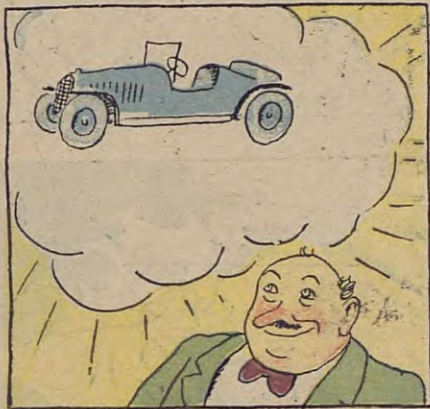

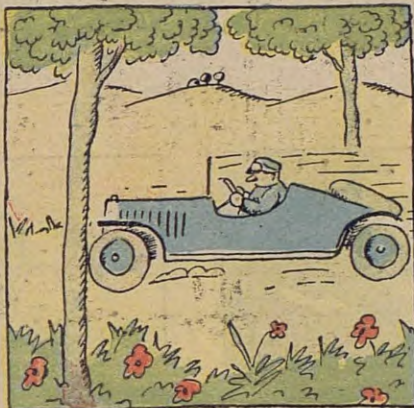
WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

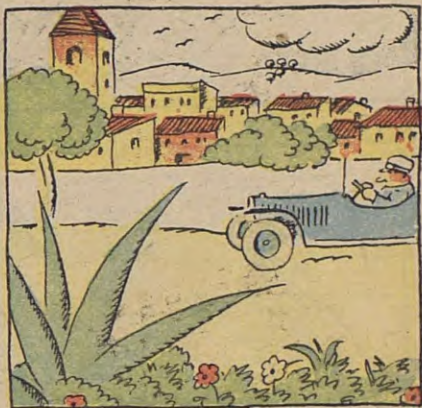
Les il·lusions del senyor Llàstics

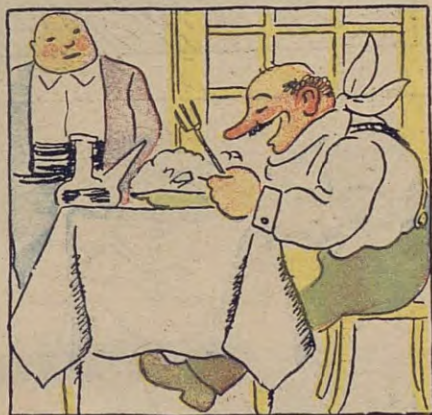
Quan el senyor Llàstics va comprar-se l'automòbil, se les prometia molt felices.

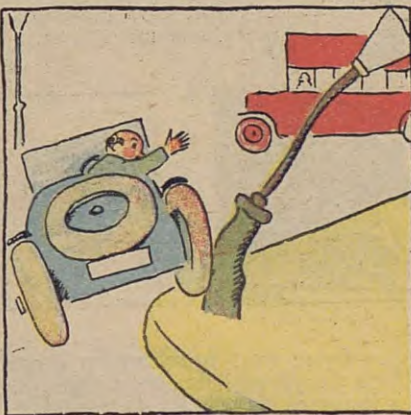
Faria excursions llargues corrent com un esperitat per les carreteres.

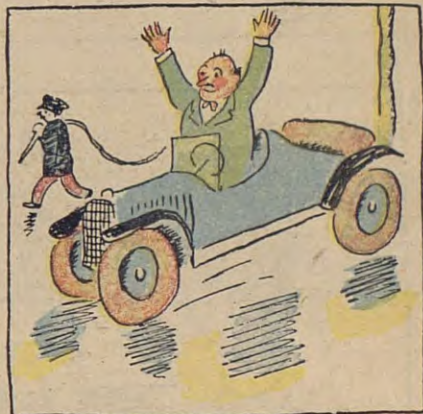
S'aturaria al poble que li fos més simpàtic, i després de visitar els monuments més importants...

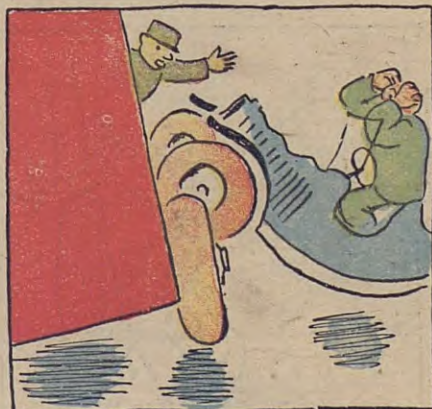
...aniria a la millor fonda, on es faria servir el gran arròs amb pollastre.

La realitat fou tota una altra: El primer dia que va sortir, en agafar malament un viratge, va arregar massa bé un fanal.

Com que acabaven de regar l'asfaltat, li va patinar el cotxe i...

...de poc que puja a l'autòmnibus. Es va armar el gran guirigai. Se'n

van dir quatre de tresques. Van arribar-se a les mans...

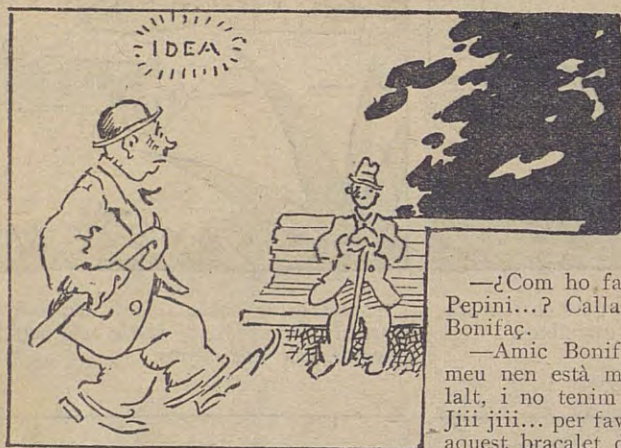

El cas és que el pobre senyor Llàstics, després de passar pel dispensari, anà a parar al calabós on va tenir de menjar ranxo.

Estratagema frustrada

—Caram! Canta el tenor Pepini i jo no tinc quartos per anar-hi...
—Mira, Pau, vés al joier del cantó a fer adobar aquest braçalet.

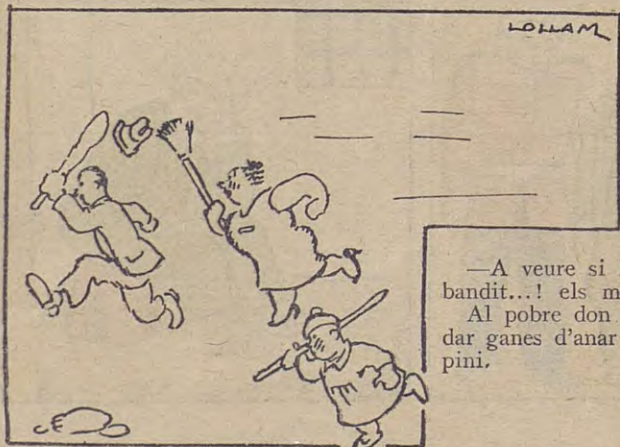
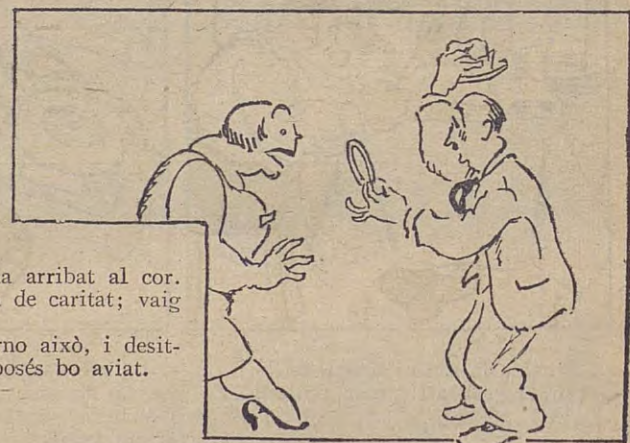
—¿Com ho faré per sentir el tenor Pepini...? Calla, allà hi ha el senyor Bonifaç.

—Amic Bonifaç... Jiii... Jiii... el meu nen està molt malalt, molt malalt, i no tenim diners per medicina. Jiii jiii... per favor, salva'm, compra'm aquest braçalet de la meva dona...

—Pobre Pau! M'ha arribat al cor. Vull completar l'obra de caritat; vaig a tornar el braçalet.

—Miri, aquí li torno això, i desitjaria que el nen es posés bo aviat.
—.....!!!

—A veure si l'atrapem... lladre...! bandit...! els meus 40 duros...!
Al pobre don Pau no li varen quedar ganades d'anar a sentir el tenor Pepini.

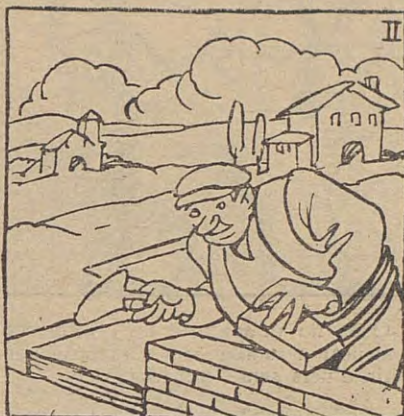
Descuit important

Dibauxos d'en CORNET

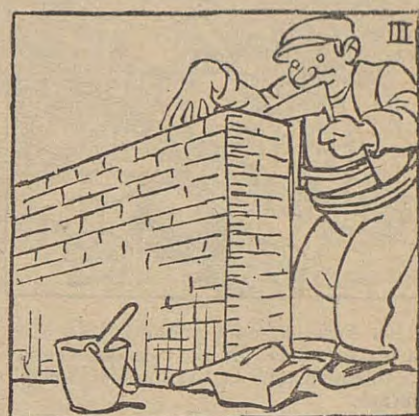
Per en GUILLEM D'OLORO

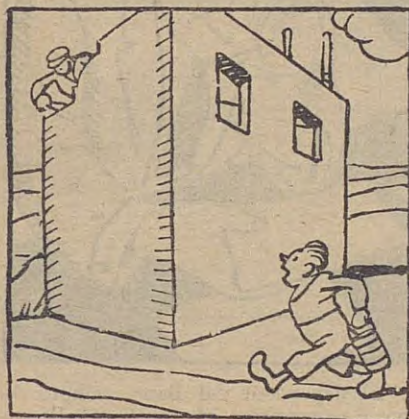
I
En Patau, hàbil paleta,
ha de fer una caseta.

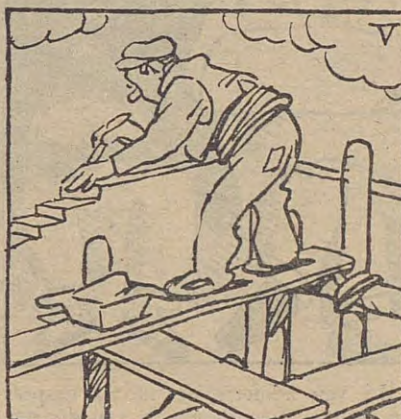
II
Al damunt dels fonaments
va posant maons a cents.

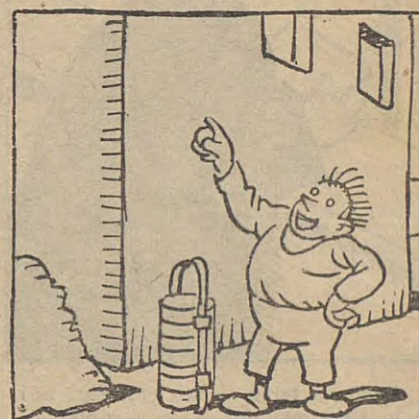
III
Les parets, a mig jornal,
ja tenen un metre d'alt.

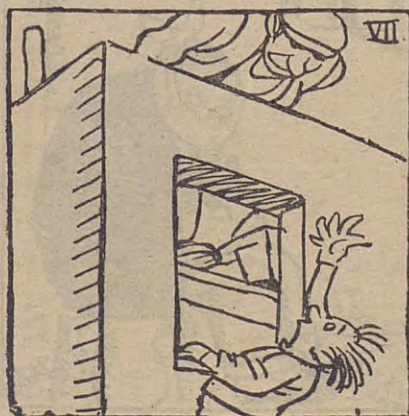
IV
L'empenta que duu és tan forta,
que ha oblidat deixar-hi porta.

V
I des de dins treballant
ell mateix es va tancant.

VI
Son fill li porta el dinar
i veu el bunyol que fa.

VII
—Ep, pare, ¿com sortireu,
si la porta us descuideu?

VIII
L'home es mira son plançó
amb pregona admiració.

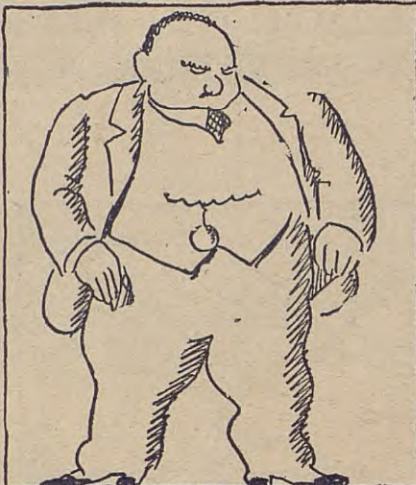

IX
—Quin cap tens! Quin intel·lecte!
Noi, tu seràs arquitecte!

Un xec ben pagat

En Pacareu tenia allò que se'n diu la mà foradada. En cosa de dos mesos va reventar tota la fortuna de l'oncle Bernat.

Quan no va tenir ni un cèntim, va començar a rumiar com s'ho faria per tenir diners sense treballar.

Després de molt rumiar, decidí falsificar la signatura d'un xec i anar a cobrar-lo al Banc.

Quan va tenir el xec enllestit, anà a la finestreta del Banc a cobrar-lo.

Li van admetre el taló, i després de donar-li una llauna, li van dir que s'esperés.

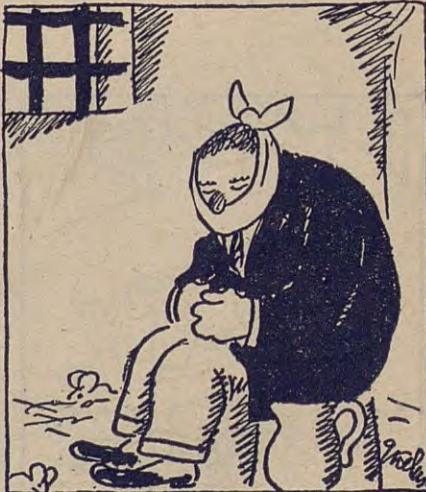
El dependent del Banc, canvió de boxa «amateur», en veure aquell xec falsificat, prengué totes les mesures necessàries per donar un escarment.

Des de la finestreta cridaren el seu número. En acostar-se en Pacareu, en lloc dels diners rebé un formidable cop de puny.

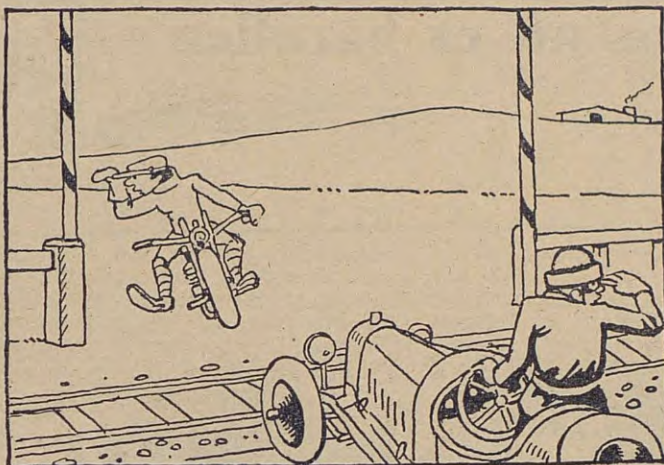

De l'empenta anà a parar als braços de dos gendarmes que estaven a punt.

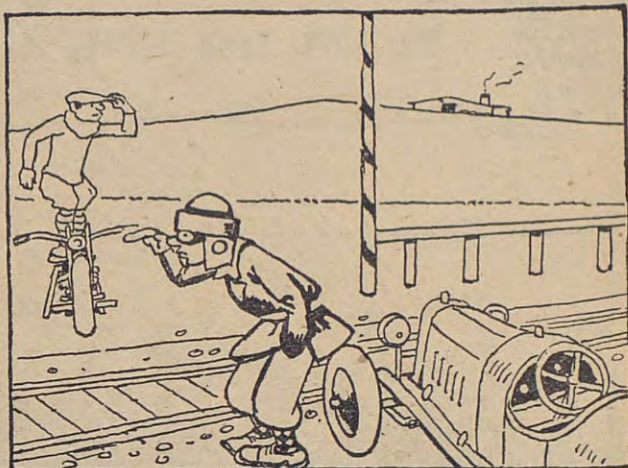

Els quals se l'emportaren a la presó a purgar el seu delict.

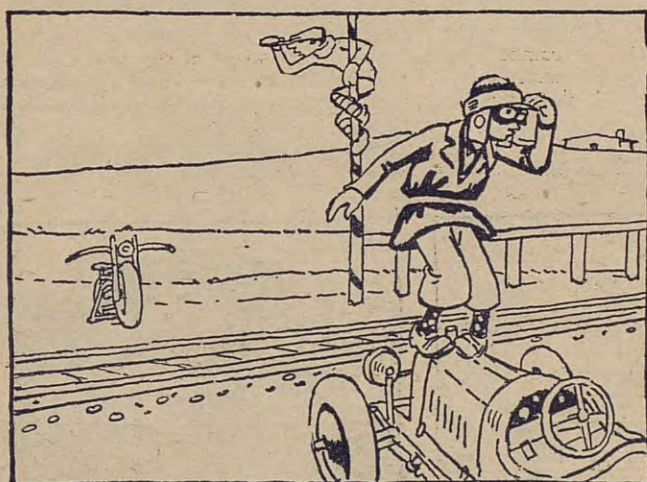
Previsió

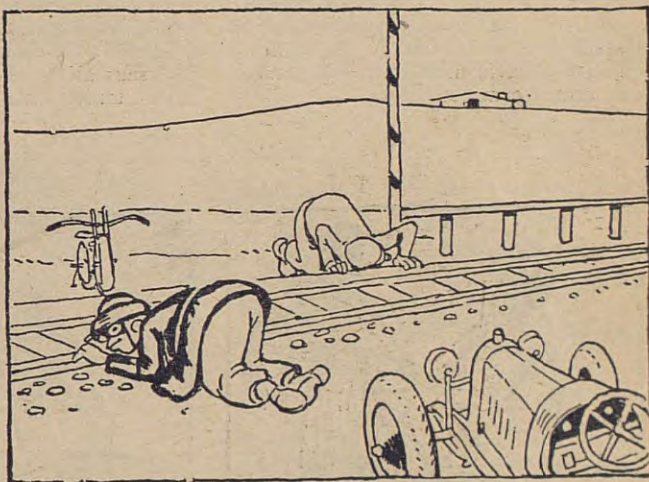
Prudents, aquests esportmen

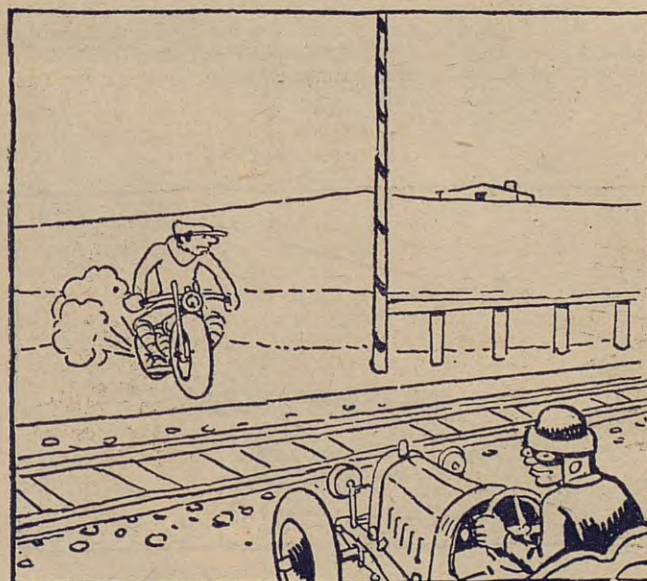
míren que no vingui un tren.

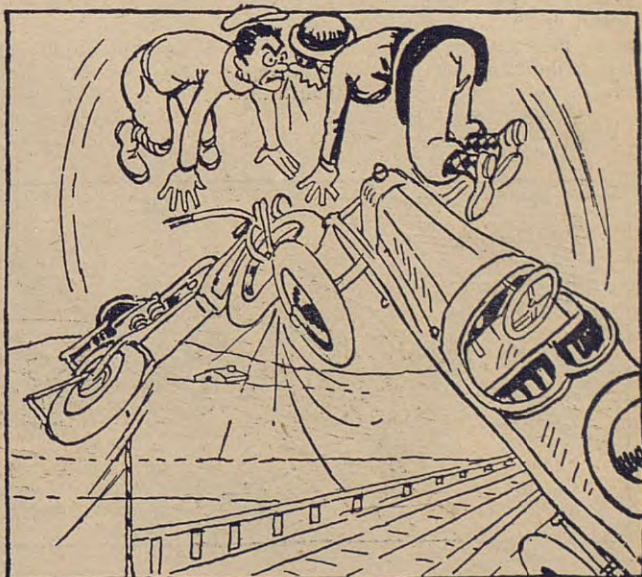
Ni de prop ni lluny se'l veu

ni es sent el soroll més lleu.

Arrenquen, mirant encara

i s'han fet nova la cara.

Si un no vol, dos no es barallen

El Gran Rei Xerxes havia envaït la Grècia amb un exèrcit de dos milions d'homes i havia arribat fins a Atenes, que arrasà completament.

Els Atenesos, però, ja havien fugit a temps i es trobaven al campament dels seus aliats els Espartans. Els generals tenien consell de campanya.

Euribiades, rei d'Esparta, era partidari de retirar-se al seu país i, fent-se forts allà, deixar que els Perses campossin lliurement per les terres que havien conquerit.

Temístocles, general dels Atenesos, volia, en canvi, atacar de seguida, per mar, l'exèrcit persa. Aquella enorme massa humana, per mantenir-se, depenia de les comunicacions marítimes...

i si aquestes li eren tallades haurien de retirar-se per no morir de fam. Però Euribiades no volia atendre les raons de l'Atenès.

Aquest, convençut de sa raó, insistí tant i tant, que irritat Euribiades alçà el seu bastó per colpir-lo. Temístocles, amb calma, exclamà: —Pega, però escolta!

Euribiades, admirat de la paciència d'aquell home, es decidí a escoltar les seves raons i acabà per convèncer's.

Pocs dies després, les naus dels Grecs units atacaven les dels Perses vora l'illa de Salamina, i les enfonsaren o capturaren totes.

I els Perses hagueren d'entornar-se'n al seu país després de sofrir altres derrotes per terra en llur retirada vergonyosa.

Un robatori fingit

EL marquès de Casa Runosa acabava de perdre el darrer reste de la seva fortuna jugant al baccarat, i ara estava rumiant els medis que podria emprar per eixir d'aquella situació tan llastimosa. No li quedava més que la roba que duia al damunt, i encara no era pagada. El seu palau de Pedralbes estava hipotecat quatre vegades i dintre pocs dies fóra subhastat... Només tenia un recurs... aquelles joies de família tancades a la caixa del seu estudi... però aquelles joies no se les podia vendre. El testament del seu pare li ho prohibia. Havien d'anar passant de generació en generació. Si se les venia, l'hereu directe, el seu cosí el comte de Matapuça el podria fer anar a presidi!

Però, però—pensava el marquès—, si és veritat que no me les puc vendre, en canvi, bé me les podrien robar!

I amb aquesta idea al seu magí, anà rumiant un plan. Les joies estaven assegurades contra incendi i robatori, de

Barcelona, i la nit següent tornaria d'amagat a Pedralbes, entraria a casa seva com un lladre, prendria les joies i esperaria que el criad se n'adonés...

Tot anà com una seda. El vespre del dissabte, anà al te de cà'n Llibre, després sopà a l'Equestre, anà al Liceu i es retirà a les quatre del matí, després d'haver fet molta exhibició de la seva persona a tots els cercles aristocràtics.

Però, l'endemà, el seu pla fou més complicat. Prengué entrada per una funció de gala i s'hi presentà al començ. Cap a la meitat del primer acte sortí, s'esgarrià per carrerons amagats i anà a prendre un taxi ben lluny de la sala d'espectacles. Es féu dur a Sarrià. Seguí a peu fins a Pedralbes. Saltà la tanca de casa seva després d'haver-se posat, damunt de les sabates de xarol, uns espadenyots vells que havia deixat preparats entre unes mates. Entrà per la finestra de la cuina i anà a obrir la caixa. Abans de tocar-la es posà els guants per no deixar senyes digitals. Obrí la caixa, tragué les joies, se les embutxacà i se n'anà, deixant la caixa oberta. Amb un altre taxi tornà a la funció. Ningú no s'havia adonat de la seva absència. Dormí al Ritz, ben tranquil, i a dos quarts de nou un criat entrà a sa cambra a dir-li que telefonaven avisant que a Pedralbes s'havia comès un robatori al seu palau. Afectant sorpresa, es vestí i es dirigí cap a Pedralbes després d'amagar les joies pel senzill procediment de fer-ne un paquet i deixar-lo a la consigna de l'estació de Sarrià.

***

—No, senyor marquès, no s'ha trobat el més lleu indici de qui pugui ésser el lladre—deia l'inspector de policia que, acompanyat d'un pèrit de la companyia d'assegurances, feia les investigacions sobre el terreny.— Vostè, feia temps que no havia obert aquesta caixa?

—Ui! Ja ho crec. Almenys mig any.

—Bé, bé, anem a veure si al jardí trobem alguna cosa.

El marquès, respirant amb satisfacció, donà el barret i els guants al seu criat i sortí al jardí acompanyat de l'inspector. Aquest, al cap de poc, exclamà:

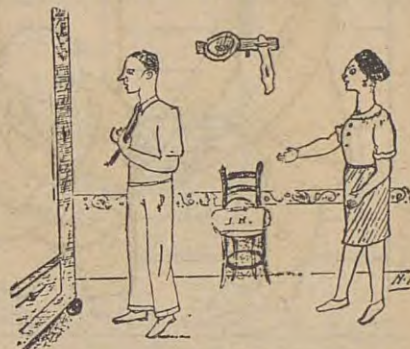
—Calla, m'he deixat la lupa allà

dins...—i se'n tornà deixant el marquès tot sol.

Al cap de poc sortí a la porta i el cridà:

—Senyor marquès, ¿vol fer el favor?

DE COL.LABORACIO

A L'HOTEL

—Escolti, senyoret, ¿que s'hi està gaire bé a la lluna?

—¿Per què m'ho pregunta?

—Perquè l'altre dia vaig sentir que deien que vostè era tan llunàtic...!

El marquès entrà de nou:

—Què? ¿ha trobat alguna cosa?

—Escolti, senyor marquès—féu l'inspector, ensenyant-li un dels guants que feia poc havia donat al criad—. ¿Que potser duia aquests guants posats, l'última vegada que va obrir la caixa?

—Eh! ¿què vol dir amb això?

—Que al peu de la caixa he trobat aquest botó, que correspon exactament als guants que vostè duia ara mateix. Miri, és de l'esquerre!

El marquès restà abatut.

—Ja veig que no puc negar-ho! Sí, he estat jo mateix el lladre!

***

Poc després, el pèrit d'assegurances deia a l'inspector:

—¿Com és que no l'havia vist abans aquell botó? M'havia dit que no trobava cap indici...

—No hi era pas. Jo mateix l'he arrencat del guant. Amb una mentida hem sabut la veritat.

DE COL.LABORACIO

—¿Per què surts al balcó quan la teva germana toca el piano?

—Perquè els veïns no es pensin que sóc jo qui el toca.

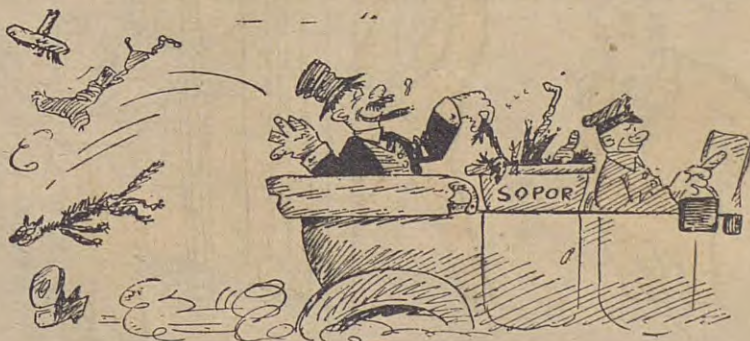
manera que si les feia desaparèixer pretextant que les hi havien robades, cobraria els cent mil duros de l'assegurament i a més a més tindria les joies per desmuntar-les i vendre-se-les a l'estranger. Negoci rodó.

Però havia de fer-ho de manera que ningú sospités. A aquest fi, preparà el seu plan.

—Joan—digué al vell criat que, fidel com un gos, el servia sense cobrar i passant gana—, demà me'n vaig a passar dos dies a Barcelona, a l'Hotel Ritz. Com que a casa no hi ha res que fer, te'n pots anar tu també a Vallirana a veure els teus nêts. Torna dilluns a les vuit del matí, que jo arribaré a les deu, i ho vull tot ben espolat.

—Sí senyor, moltes gràcies—féu el criat.

El pla estava ben ideat. Tenia una nit per freqüentar salons i teatres i dir a tothom que passava dos dies a

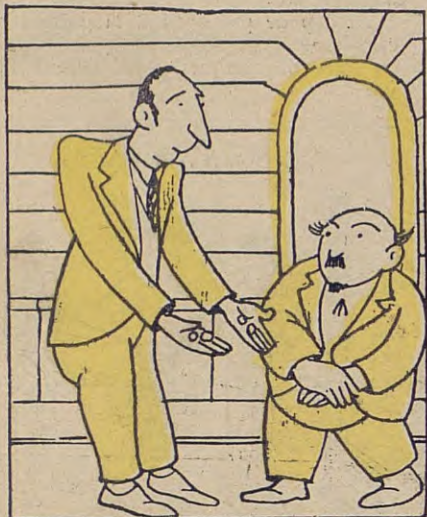

L'escombra-carrers fa vacances.

(De Sondagnisse-Strix)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Per la gana han acceptat
un treball no gaire honrat.*

Creient fer negoci gros
els volten uns timadors.

—Aquí dins l'herència hi ha
d'un home que va finir.

—Us l'entreguem al moment
si pagueu l'enterrament.

Els dos amics els donaven
quatre quartets que els quedaven.

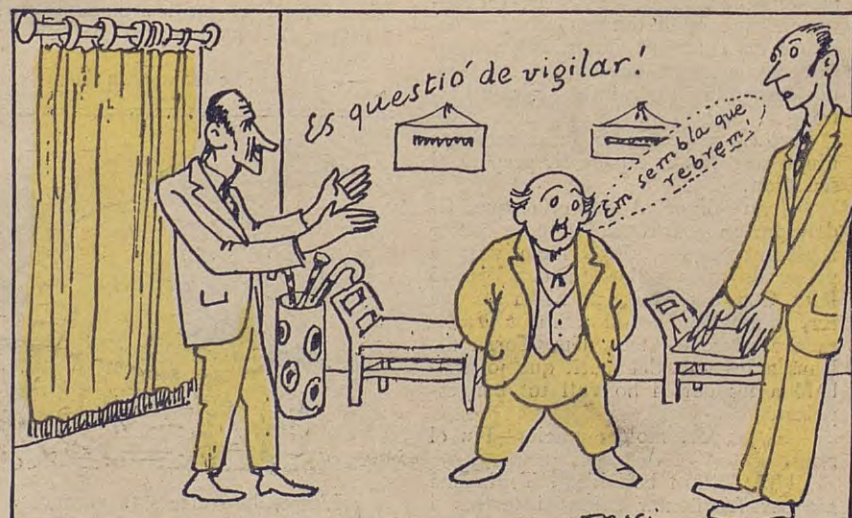
En destapar l'envelop
s'han desenganyat d'un cop.

En els retalls de diari
hi ha un anunci extraordinari.

—¿Et sembla que ens llogaran?
—De millors no en trobaran.

De treball n'hi haurà molt poc.
Es una casa de joc.

Ho accepten amb un rau-rau
que no els deixa viure en pau.